

(НИН, 13. новембар 2008)

Није прошло много времена од раскола у Српској радикалној странци, а резултати су полако почели да пристижу. Нико не каже да се на основу поновљених општинских избора у само четири општине могу извући озбиљнији закључци, али прави радикали на њима су прошли слабо, док су ови Николићеви, на брзину, уз помоћ медија, префарбани у модерну европску десницу, убедљиво на другом месту, што нешто говори. А шта говори? Па управо потврђује да анкете које су ових дана прављене нису много омануле. У њима се на другом месту нашла Српска напредна странка која је у анкетама високо котирана док још није ни постојала, па ни на изборе није ишла под тим именом, али то наше таблоиде не спречава да кад пишу о броју одборника, кажу да су на изборима учествовали као кандидати Српске напредна странке.

Није ово зановетање, него само примедба на писање неких новина, које без напора, као рибе у води, праве нагле заокрете, и кампањом која уме да буде силовита, креирају јавно мњење, као да је од иловаче. Овом успеху Томиних народњака допринеле су свађе дојучерашњих страначких истомишљеника, али и медијско форсирање реке. Тако ће бити још дуго, а нису те кампање ни у свету непознате, и тамо се на екранима и новинским ступцима води прави рат за проценте, што демократију полако претвара у велику параду кича, лажи и неодговорности изабраних према грађанима. Ваљда је Черчил све то први уочио кад је демократију назвао најбољим од најгорих начина владавине. Ако је тако у Британији, што бисмо се ми кочоперили тим изумом политике. Све то иде по устаљеном колосеку, избори су углавном фарса, нарочито у Србији, о сувереној власти грађана нема ни говора, то је чиста заблуда, власт није ни у парламенту ни у влади (мада се влада одавно ставила изнад парламента), него власт има једна мала група људи који се о свему договарају лицем у лице, институције су

потпуно заобиђене, опозиција је слабија него икад, мешање тајкуна у политику веће него икад, и тако живимо ми грађани Србије, као регионална сила средњег Балкана, од избора до избора, којих ће тек бити.

Људи који читају таблоиде и гледају телевизију, а знају ко је ишао на изборе, збуњени су кад читају или слушају о резултатима избора. На Јавном сервису Маја Жежељ каже, а да не трепне, како су у свим општинама победили тадићевци. Неке новине кажу да су свуда победили демократи. То је политиканство. Они не помињу ни Зес, као велику посланичку групу, него само демократе. И на ове изборе ишла је коалиција “За европску Руму”, али то пише на изборном листићу, у вестима се то не помиње. Ишла је и коалиција “За европску Бању”, опет исти случај. Примећено је да је на свим нашим телевизијама све више младих лепотица које саопштавају важне светске и домаће вести, што је велики успех нашег неразвијеног друштва, а можда и државе. Траже се младе и лепе новинарке, знање није важно. Зато је и објављен невероватан податак према коме је Млађан Динкић хтео да својој странци прибави или “Политику” или Јавни сервис. Наравно, ово нема везе са Динкићем, све је то плод незнања новинарског, јер многи још не знају да у Србији не постоји државна телевизија.

Зашто ово пишемо? Па да људи виде како се у Србији не зна ни ко иде на изборе ни ко побеђује на њима. Званичне листе нису важне, оне ће бити покрштене у медијима онако како су се уредници договорили са политичарима. Заиста, има телевизија и новина које испирају наше мозгове, заобилазе истину и ако се на некога окове, тешко њему. И обрнуто: Тома Николић и његова екипа произведени су у велике демократе, а кад неко каже да то није баш тако и да вук длаку мења а ћуд никако, то мало ко хоће да објави. Ових је дана Наташа Кандић у “Политици” упозорила на ову подвалу (“Нема разлике између Шешеља и напредњака”), али једна ластва не чини пролеће. И кад неко нешто овако напише или каже, тада на сцену ступају лепотице са малих екрана (и то је излизана фраза, екрани су и у кућама све већи) са оним чувеним упозорењем – нећемо о прошлости, нећемо о историји. Оне би само о будућности која се није десила, а десиће не како то друштвени и историјски закони налажу, него како се политичари и уредници медија договоре. И онда, наравно, гума експлодира а камион се нађе у јарку. Прво се каже да светска економска криза заобилази Србију, онда се каже да ће Србија на томе зарадити, да би се данас већ говорило како нас криза не може мимоићи. И отпочело је, ових дана, онако како се то у свету ради – капиталисти, суочени са падом производње, отпуштају раднике.

Враћамо се изборима. Зашто су радикали прошли слабо, а у Врњачкој Бањи пали су испод цензуса. У Руми су почеком маја, на редовним изборима, освојили осамнаест мандата, ових дана четири. Четири пута мање! То су заиста изборни шокови који говоре да се радикализам ипак повлачи са наше политичке сцене, јер за осамнаест година, колико постоји Српска радикална странка, тај њихов радикализам није донео ништа добро, осим свађа, мржње, претварање парламента у велику вербалну арену без циља, а били су и у власти са социјалистима који су нам донели рат. Наши бирачи нису Енглези, али и њима је постало јасно да се од галаме не живи и да је ксенофобија штетна. Далеко од тога да у Бриселу и Вашингтону живе анђели, али радикали нису схватили да модерно време не подноси национализам и да се свет мора приближити новим

стандардима живота и вођења политике, који искључују сваки радикализам и ратове.

Медијска пропаганда јесте допринела паду радикала, али и да нема таквих медија, реч је о идеологији коју је прегазило време. То је била политика целог прошлог века, али Србији није донела ништа, а однела је многе животе. Зашто смо водили толике ратове, за чије бабе здравље? Шта нам је остало од краља Ослободиоца и краља Ујединитеља и радикала Пашића? Само наук да Срби, Хрвати и Словенци нису три племена једног народа, да је свака нација у то време тежила хегемонизму, и ратовала за територије, и да светску политику не можемо водити сами, без јаких савезника, а поготово не можемо водити политику против великих сила које су нам некада биле савезници. А то је нешто на чему је инсистирала Српска радикална странка, загледана у Русију, не схватајући да је и Русија, као нова економска сила, упућена на сарадњу са Западом, и да је тај Запад послала у аут управо водећи умерену а не радикалну политику.